04/01/2022

Η Ορθόδοξη Αυτοκέφαλη Εκκλησία της Αλβανίας σε μια ευλογημένη πορεία

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Αλβανίας

Κατά το 1991 ο τότε Πατριαρχικός Έξαρχος και εν συνεχεία Μητροπολίτης Ανδρούσης κ. Αναστάσιος, μεταβαίνει για πρώτη φορά στην Αλβανία, όπου η Εκκλησία της χώρας ουσιαστικά δεν υπήρχε, καθώς είχε προηγηθεί η καταστροφή και η εξαφάνισή της από το στυγνό αθεϊστικό καθεστώτος του Ενβέρ Χότζα.

Επιμέλεια: Γιώργος Γκοτζιάς για το Πρακτορείο Ορθοδοξία

Επιβλητικοί ορθόδοξοι ναοί, ιερά κειμήλια, μονές και παρεκκλήσια, καταστρέφονταν μανιωδώς, ενώ ακόμη και αυτή η πίστη η ίδια πολεμήθηκε με μένος, έως ότου ξεριζωνόταν από την ψυχή των ανθρώπων.
Σε ένα τέτοιο έδαφος γεμάτο από τα «ζιζάνια» των πολεμίων της πίστης – που δεν έλεγαν να εγκαταλείψουν το «χωράφι» της ψυχής των ανθρώπων – ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος κ.κ. Αναστάσιος ως άλλος καλός γεωργός αγωνίστηκε με ζήλο και άρχισε να θεμελιώνει από την αρχή την Ορθόδοξη Αυτοκέφαλη Εκκλησία της χώρας.

Εκείνοι που αρχικά μπόρεσαν να κατανοήσουν το κήρυγμα του Μακαριωτάτου και

με τη σειρά τους να ενθαρρύνουν τους νέους να συμπαρασταθούν στο έργο του ήταν, πρώτον, οι εναπομείναντες ιερείς, που κατάφεραν να επιβιώσουν και, έπειτα, οι γηραιότεροι εκείνοι της εποχής, που είχαν προλάβει τους ναούς τους να λειτουργούν και τα ιερά κηρύγματα της Εκκλησίας, να θερμάνουν την ψυχή τους.

Ο Μακαριώτατος, όπως θα δείτε και στο παρακάτω απόσπασμα, σαν σήμερα 4 Ιανουαρίου του 1992, βρέθηκε ανάμεσα στους χριστιανούς στην Σελενίτσα της Αυλώνας, ως νέος πια, Αρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας, όπου με την υπομονή και την ελπίδα του στην αλλαγή της όλης κατάστασης, νουθετούσε τους πιστούς με τον απλό του λόγο και τους μάθαινε τα πρώτα πρακτικά βήματα της Ορθοδοξίας.

Ακολούθησαν κατηχητικά και πόσες άλλες δράσεις, οι οποίες στήριζαν το νέο «ορθόδοξο οικοδόμημα».

Βήμα – Βήμα, με ζήλο και επιμονή, κατάφερε με την Χάρη του Θεού, να αναστήσει την Εκκλησία και επί των ημερών μας να συμβάλλει πολυποίκιλα στην αλβανική κοινωνία και όχι μόνο.
Καθώς τα χρόνια περνάνε αναλογιζόμαστε το έργο του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου στην Αλβανία και ταυτόχρονα ακούμε τα κατά καιρούς θεόπνευστα λόγια του, διακρίνουμε πως η υπομονή του δόθηκε ως χάρισμα, με σκοπό να βρίσκεται πλάι στον χριστιανό και εν γένει στον άνθρωπο.

Το σημερινό του έργο σε έναν τόπο, όπου η πίστη κατασπαράχθηκε με τον πιο

του Θεού